

Izkopavanje temeljev za novo stolpnico ob Celovski cesti Foto S. Voličič

Nadaljevanje z 2. strani

POVEČAN IZVOZ NA KLIRINSKO PODROČJE

V prvem polletju letošnjega leta so gospodarske organizacije izvozile v vrednosti 6.187.688 ameriških dolarjev, kar je za 9,8 % več kot v istem obdobju lanskega leta.

Medtem, ko je ostal izvoz v državo s čvrsto valuto in države vzhodnega kliringa na lanskeletni ravni, se je izvoz v klirinske države močno povečal.

Industrijske gospodarske organizacije so v letošnjem pr-

vem polletju izvozile blago v vrednosti 46 milijonov N din v neposrednem izvozu in v vrednosti okoli 19 milijonov N din v posrednem izvozu, skupaj torej 65 milijonov N din, kar predstavlja 13,9 % celotnega dohodka te panoge. Ta stopnja vključitve v mednarodno tržišče pa ni zadovoljiva, saj je v lanskem prvem polletju znašala že 14,4 %.

Po stanju z dne 30. 6. 1967 so skupne zaloge porasle za 13,4 %, kar je celo manj od porasta celotnega dohodka. Na znižanje skupnih zalog je

vplivalo občutno zmanjšanje zalog nedokončane proizvodnje (indeks 87,6), medtem ko so zaloge gotovih proizvodov narastle za 64,9 %. Zaloge materiala in drobnega inventarja se bistveno ne spreminjajo, čeprav smo pričakovali padec teh zalog.

Še vedno pa močno naraščajo terjatve do kupcev (indeks 123,4) in obveznosti do dobaviteljev (indeks 142,7).

Bojan JURČIČ

Nadaljevanje s 3. strani

Podjetje „Sora“ ima nevarno nagnite korenine. Morda bi bila zanje zdravilo samo prisilna uprava. Jože Vonta, direktor Bombažne tkalnice v Vižmarjih, ki ga je delavski svet pooblastil, naj naredi analizo o poslovanju in predlaga za „Soro“ sanacijske ukrepe, meni da položaj ni tako slab, da iz njega ne bi bilo izhoda. Položaj „Sore“ ni rožnat, njena Ahilova peta je pomanjkanje pravega programa proizvodnje in izgubljanje v manj pomembnih zadevah, kar velja za vodstvo in samoupravno dejavnost. Kolektiv ni rastel skladno in se kvalifikacijsko dopolnjeval ter tako sedaj ni kos vse hujski konkurenci. Ob neizdelani tehnologiji, slabi organizaciji dela in neustreznih kadrovski sestavi kolektiva, ki ga sestavljajo pretežno nekvalificirani delavci in le 10 % kvalificiranih in visoko kvalificiranih, je težko uspeti na tržišču, ki zahteva kvalitetne in estetsko dovršene izdelke. Tržna zakonitost pravo-gosto deluje v škodo podjetja „Sora“ tudi zaradi prodajnih pogodb, ki enostransko obvezujejo samo „Soro“, nikjer pa niso zapisane obveznosti kupcev.

Iz navedenega so jasne naloge, za katere samoupravni organi niso brez posluha, saj vedo, da je sanacija nujna. „Sora“ bo morala kar najbolj smotrno preusmeriti in delno zmanjšati proizvodnjo nekaterih izdelkov in postopno skrajšati kolektiv za kakih 50 nekvalificiranih delavcev. Tudi o integraciji kaže razmisliti. V dogovoru so z nekaterimi gorenjskimi podjetji, preden pa bodo načrti o skupni strehi s kakim drugim podjetjem postali resničnost, bodo morali iz „Sore“ odstraniti

nezaželene in škodljive pojave, ki ovirajo njeno pot naprej.

Že po poldrugem mesecu, od kar je Jože Vonta priskočil podjetju na pomoč, se je v „Sori“ položaj izboljšal. Pozitivni predlogi najdejo odziv, zato je tov. Vonta mnenja, da bi bila politična škoda in krivica do kolektiva, če bi uvedli prisilno upravo, ko do sedaj niso dobili nikakršne zunanje pomoči.

A. K.

Odprta noč in dan so šole vrata

„Očka,“ je rekla Alenka, ki bo te dni prestopila prag petega razreda, „daj mi deset jurjev za knjige in zvezke!“

„Kako? Povej to mami!“ In očka je šel v klet – popravljat kolo.

Ko se je vrnil čez dvajset minut, je izvedel od mame:

„10 jurjev za Alenko, 6 jurjev za Andreja – že danes. Ko pa se bodo odprla šolska vrata, bo treba pri-makniti še tisočak ali pet za obvezno čtivo, za Cicibana, Pionirski list, za malico, za kolektivno zavarovanje, za Rdeči križ, za pionirsko knjižnico, za šolski izlet, za ...“

Očka modro molči in si misli, seveda v oklepaju: Preljuba šolska reforma, ki nudiš kruh izdajateljem šolskih knjig in ustvarjalcem učnih metod. Vsakih devet mesecev zastarita učni sistem in učna knjiga. Mi starši moramo razumeti težnjo nekaterih po uveljavljanju kar najbolj uspešnih učnih prijemov in za takšne eksperimente plačevati domala deset odstotkov ali celo več iz že tako skromnih osebnih dohodkov.

„Odprta noč in dan so šole vrata,“ in z njimi tudi zahteve po nabavi „najsodobnejših“ učnih pripomočkov, saj morajo (!?) učenci v letu 1967-1968 obvladati snov, ki je „sodobnejša“ od one iz lanskega leta. Vedeti namreč moramo, da bo letos položaj zvezd drugačen, kot je bil lani, in da je letošnja generacija bolj razvita, kot je bila lanska. Zato nove knjige, novi formati zvezkov, svinčniki, ki se dobe v tujini itd. Če imaš dva ali tri nadebudneže, so izdatki za obvezno šolanje prav tolikšni, kot odplačilo opel rekorda v dveh, treh letih.

Zakaj bi torej podpirali nataliteto slovenskega ljudstva?

KOZERIJA ● KOZERIJA ● KOZERIJA ● KOZERIJA ● KOZERIJA ● KOZERIJA ● KOZERIJA ● KOZERIJA ● KOZER

Naš mesar ima biserne roke

Na vogalu naše in sosednje ulice je mesnica. Taka stara, predmestna, kakršne imajo gospodinjje rade, saj jih spominjajo na dobre stare čase.

Naš mesar je starejši gospod, ki je prejšnji mesec odšel v zasluženi pokoj. Štirideset let je rezal, sekal in TEHTAL meso in si prislužil ugled v okolišju, vilo ob robu mesta in lep avtomobil.

Vsa čast mu! Klobuk dol!

Tako so menili tudi v mesarskem podjetju „Kremenateljč-šnicel impeks“ in mu pred odhodom iz „vrst aktivnih ustvarjalcev brutoprodukta“ priredili poslovilni večer. V slovo so mu podarili zlato uro z vgraviranim posvetilom in zaslužnemu mojstru so stopile solze v oči.

„Solze ganotja ...“ so menili tovariši v podjetju, naš mesar pa drugače.

Šel je v gostilno in se napil. Od velike žalosti. Potem je poklical k sebi svojega naslednika in mu zaupno povedal naslednje sveto mesarsko izročilo:

„Roke vsakega mesarja so biserne. Če kdo mesarskemu mojstru pravi, da ima zlate roke, je to za mojstra velika žalitev, saj ima zlate roke vsak mesarski pomočnik, srebrne pa že mesarski

vajenec prvega letnika,“ je šepetal stari mojster. „Kako to mislite?“ je vprašal naslednik, ki je bil pač take sorte, da je imel bisere, zlato in srebro rad.

„Ali veš kako se tehta meso?“

„Preprosto! Položiš ga na tehtnico. Seveda prej podložiš kaki dve dekici papirja ...“

„Butec ... Brez mene ne bi bilo nič iz tebe ... Dobro poslušaj ... Ko odrežeš kos mesa, ga v elegantnem loku vržeš na tehtnico. Vržeš, a iz prstov ne izpustiš. Kos držiš za rob in ga navidezno dvigaš, da bi bil lažji in bi stranki prihranil nekaj dekagramov. Ker pa ga držiš le z dvema prstoma – s palcem in kazalcem – imaš ostale tri prste proste. Te nalahko položiš na skledico tehtnice in jeziček pokaže kake tri dekice več. Pazi na to, da bodo le tri dekice, saj mesarji nismo tatovi. Ko gospodinja vidi, da si ji šel na roko, lahko račun zaokrožiš za kakega kovača navzgor. To je vse. Naj ti bo v korist vse življenje,“ je dejal stari mojster in se oddahnil.

„To skrivnost našega poklica čuvaj bolj kakor najlepše kose mesa,“ je še dodal, naslednik pa je vprašal:

„Kaj pa biseri, zlato, srebro?“

„Vzemi svinčnik. V naši mesnici je vsak dan vsaj sto kupcev. Stokrat tri dekice vržejo tri kilogramčke, ki so vredni pet tisočakov. To je ob mesecu 130 tisočakov, ob letu pa milijonček in pol. Papirja in kovačev za dobro vago pa še štel nisem ...“

„Pri zlatu pa še vedno nisva ...“

„Kako da ne! Do upokojitve boš v službi štirideset let. To je, seveda če boš pameten in pošten – štiridesetkrat milijonček in pol ali 60 milijončkov. To je trideset kilogramov zlata. Iz tega se da uliti trideset zlatih rok, s tem denarjem se lahko kupi biserna roka ... In tako biserno roko imcm jaz, nehvaležneži pa so mi kupili zlato uro. Meni, biserniku! Navadno zlato čebulo, kakor za malo boljšega vajenca ...“

Narnestnik je gledal in poslušal in nauki, ki jih je posejal stari mojster, so padli na dobro zemljo.

x x x

Zdaj je naša mesnica že nekaj dni zaprta. Nekateri gospodinjje vedo povedati, da je novi mesar goljufal in da so ga zaprli.

„Da, da,“ pravijo, „takega, kot je bil prejšnji, ne bo nikoli več ...“

Imel je biserne roke ...“ dodajajo.

Naš mesar pa sedi v gostilni in pripoveduje:

„Eh, ti mladi ... Saj ne znajo pošteno delati! Štirideset let sem sekal in vse je bilo v redu, ta pa je v slabem mesecu prišel za rešetke. Saj pravim: za nobeno delo niso ... Za nobeno pošteno delo ...“

GENO